

Publikatieblad

van de Europese Gemeenschappen

13e jaargang nr. C 69

11 juni 1970

Uitgave in de Nederlandse taal

Mededelingen en bekendmakingen

Inhoud

I Mededelingen

Europees Parlement

Schriftelijke vraag nr. 473/69 van de heer Müller aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
Betreft: Bedenklijke praktijken bij de arbeidsbemiddeling op de Italiaanse arbeidsmarkt (Aanvullend antwoord) 1

Schriftelijke vraag nr. 4/70 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
Betreft: Vrijstelling van omzetbelasting en accijnzen in het internationale reizigersverkeer 3

Schriftelijke vraag nr. 18/70 van de heer Glinne aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
Betreft: Steun van het E.O.G.F.L. aan slachthuizen 4

Schriftelijke vraag nr. 63/70 van de heer Vredeling aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen
Betreft: Versterking van de controle op de nationale toepassing van Gemeenschapsvoorschriften 5

Commissie

Lijst van adviezen met betrekking tot investeringsprogramma's (artikel 54 van het E.G.K.S.-Verdrag) 6

Hof van Justitie

Zaak 19-70: Beroep, op 15 mei 1970 door C. Almini ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen 7

Zaak 20-70: Verzoek om een prejudiciële beslissing, gedaan bij beschikking van het Finanzgericht Baden-Württemberg — IIe Senaat —, in de belastingzaak Transports Lesage & Cie tegen Hauptzollamt Freiburg 8

Zaak 21-70: Beroep, op 19 mei 1970 door E. Rittweger ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen 8

Zaak 22-70: Beroep van de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen de Raad van de Europese Gemeenschappen 9

Inhoud (vervolg)

Zaak 23-70: Verzoek om een prejudiciële beslissing, gedaan bij beschikking van het Finanzgericht Düsseldorf — IIIe Senaat — in de zaak van E. Haselhorst tegen het Finanzamt Düsseldorf-Altstadt 9

Zaak 24-70: Beroep, op 26 mei 1970 door H. Otto ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen 10

II Voorbereidende besluiten

Commissie

Voorstel voor een verordening (EEG) van de Raad betreffende de bereiding van en de handel in honing 11

Voorstel voor een richtlijn van de Raad met betrekking tot de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake de exploitatie en het in de handel brengen van natuurlijke minerale wateren 14

III Bekendmakingen

Commissie

Resultaten van aanbestedingen (nrs. 828, 853, 854 en 861) 19

I

(Mededelingen)

EUROPEES PARLEMENT

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 473/69

van de heer Müller

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen ⁽¹⁾

(17 februari 1970)

Betreft: Bedenklijke praktijken bij de arbeidsbemiddeling op de Italiaanse arbeidsmarkt

Een bericht in een Zwitsers dagblad ⁽²⁾ is voor mij aanleiding de Commissie de volgende vragen te stellen:

1. Is het de Commissie bekend dat op de Italiaanse arbeidsmarkt een bepaalde categorie van tussenpersonen, de zogenaamde „cottimisti”, een verderfelijke rol speelt?
2. Kan, volgens de inlichtingen waarover de Commissie beschikt, de werkzaamheid van deze tussenpersonen als „moderne slavenhandel” worden gekenmerkt, zoals in het krantenbericht wordt gedaan?
3. Is het waar dat deze tussenpersonen, arbeidskrachten groepsgewijs aan ondernemers verhuren, vooral in de bouwnijverheid en in middelgrote en kleine industrieën, en het loon aan deze werknemers uitbetalen na aftrek van een commissie?

4. Is het waar dat ten behoeve van deze werknemers in de regel geen premies voor sociale verzekeringen worden betaald, zodat zij volledig onbeschermd zijn tegen ziekten en ongevallen?
5. Is de Commissie van mening dat bij deze vorm van arbeidsbemiddeling, slechte arbeidsvoorwaarden (voortdurende overschrijding van de normale werktijden, ontbrekende vakantieregeling enz.) onvermijdelijk zijn?
6. Is het de Commissie bekend of deze tussenpersonen zich ook bezighouden met de aanwerving van arbeidskrachten, bij voorbeeld voor ondernemingen in de Bondsrepubliek en daardoor hun noodlottige invloed zelfs tot andere Lid-Statens van de Gemeenschap uitbreiden?
7. Beschikt de Commissie over inlichtingen over de vraag of ook in andere Lid-Statens dergelijke praktijken worden toegepast?
8. Bezit de Commissie de mogelijkheid haar invloed tegen dergelijke praktijken aan te wenden?
9. Is de Commissie bereid met alle beschikbare middelen tegen dergelijke schandalige toestanden op te treden?

⁽¹⁾ Reeds op 8. 4. 1970 is een eerste antwoord op deze vraag gegeven (PB nr. C 46 van 20. 4. 1970, blz. 19).

⁽²⁾ National Zeitung (Bazel) van 27 januari 1970 — nr. 42.

Aanvullend antwoord

(1 juni 1970)

Zoals de Commissie in haar antwoord van 8 april 1970 mededeelde, heeft zij meer uitgebreid inlichtingen ingewonnen inzake de arbeidsbemiddeling in Italië door tussenkomst van de „cottimisti”; op

grond van de ingewonnen inlichtingen kan zij de vraag van de geachte Afgevaardigde thans als volgt beantwoorden:

1. De Italiaanse wetgeving (Wet nr. 1369 van 23 oktober 1960) verbiedt de activiteiten van tussenpersonen op de arbeidsmarkt en regelt de aanwerving van arbeidskrachten voor het uitvoeren van werkzaamheden en dienstverrichtingen.

Dit neemt niet weg dat er zich gevallen van onwettige tussenkomst voordoen die, zodra zij bekend zijn, strafrechtelijk worden vervolgd en gestraft.

Zo zijn de gevaarlijkste verschijningsvormen van de door de geachte Afgevaardigde betreunde praktijken reeds sedert geruime tijd uit de weg geruimd; men is er eveneens in geslaagd paal en perk te stellen aan bepaalde verschijnselen die voortvloeiden uit praktijken die soms door de interpretatie van de wet zelf niet verhinderd kunnen worden.

2. De Commissie is van oordeel dat zij deze delicten niet als „moderne slavenhandel” kan kenmerken, ofschoon men geneigd kan zijn dit beeld te gebruiken.
3. Op het ogenblik doet zich dit probleem slechts voor bij enkele gevallen in de bouwnijverheid, waar het bovendien niet altijd gemakkelijk is echte aanwervingen te onderscheiden van „enkele arbeidsprestaties”.

In de bouwnijverheid moet het verschijnsel van de „cottimismo” inderdaad worden gezien vanuit een bijzonder gezichtspunt: in deze sector zijn onderaannemingspraktijken ingeburgerd die niet de arbeidskrachten betreffen, maar de uitvoering van verschillende werkzaamheden, de afwerking door gespecialiseerde bedrijven met eigen personeel.

In het algemeen gaat het om werkzaamheden die een beperkte uitrusting en weinig kapitaal vereisen en waarbij de factor arbeidskrachten overheerst. Van een economisch standpunt gezien schijnt dit systeem aan de wensen van de „cottimista” zelf tegemoet te komen die een overeenkomstige vergoeding ontvangt.

Zelfs voor deze gevallen is bepaald dat de plaatselijke organen van het Ministerie van Arbeid controles verrichten en aan de bevoegde rechterlijke instantie inspectierapporten toezenden.

De arbeidsinspectie heeft zich dus herhaaldelijk met het bestaan van dergelijke tussenpersonen voor arbeidsbemiddeling beziggehouden en heeft hierbij gebruik gemaakt van gespecialiseerd personeel dat in voorkomende gevallen werd bijgestaan door politiebeamten.

4. Wat betreft de sociale zekerheid bepaalt artikel 9 van het presidentieel decreet nr. 1124 van 30

juni 1965 (gecodificeerde voorschriften betreffende de verplichte verzekering tegen arbeidsongevallen en beroepsziekten) uitdrukkelijk, dat werknemers die in strijd met de bepalingen van de genoemde wet nr. 1369 worden tewerkgesteld, ten aanzien van verzekeringskwesties (bijdragen en verstrekingen) worden beschouwd als loontrekkenden van de werkgever die in feite van hun arbeidsprestaties gebruik maakt; zij zijn dus tegen ziekte of ongeval verzekerd.

5. Wat betreft de eventuele arbeidsvoorwaarden bij aanwerving buiten het kader van wet nr. 1369 dient erop te worden gewezen dat, wanneer wetsovertredingen worden vastgesteld, voor de werknemers de geldende bepalingen van de wet en van arbeidsovereenkomsten van kracht zijn. In ieder geval betreft het losse gevallen die dus moeilijk zijn vast te stellen.
6. Het door de „National Zeitung” vermelde feit heeft zich inderdaad in Italië voorgedaan. Het ging hierbij om een onwettige tussenpersoon die zonder voorafgaande toestemming arbeidskrachten voor rekening van een Zwitserse onderneming probeerde aan te werven. Er zijn onmiddellijk maatregelen genomen.

Een soortgelijk geval heeft zich te Frankfurt voorgedaan, waar een onderneming die buitenlandse werknemers in dienst had genomen, deze werknemers met behoud van de arbeidsbetrekkingen aan een andere onderneming heeft overgedragen die hen in een andere bedrijfssector tewerkstelde. Uit de eerste resultaten van het door de Duitse overheid ingestelde onderzoek, dat nog aan de gang is, blijkt dat de onderneming die de werknemers had overgedragen deze volgens de voorschriften bij de sociale verzekeringsinstellingen had ingeschreven.

Een andere Duitse onderneming heeft zich schuldig gemaakt aan een soortgelijk gedrag, met de verzwarende omstandigheid dat deze onderneming de voorschriften van de sociale wetgeving niet in acht heeft genomen. Bij het onderzoek is de eigenaar van de onderneming onvindbaar gebleven en konden de documenten met betrekking tot de aanstellingen nog niet worden gecontroleerd.

7. Neen, behalve de onder punt 6 vermelde gegevens.
- 8 en 9. De Commissie is vanzelfsprekend bereid tegen dergelijke praktijken met alle haar ter beschikking staande middelen op te treden. Zij moet er echter op wijzen dat aan deze zeer verwerpelijke praktijken slechts een einde kan worden gemaakt door een strikte toepassing van de nationale wetgeving door de administratieve en gerechtelijke overheid van elk land. De Commissie zal alles doen om de nationale overheid bij de vervulling van haar taken te steunen en te stimuleren.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 4/70

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(11 maart 1970)

Betreft: Vrijstelling van omzetbelasting en accijnzen in het internationale reizigersverkeer

1. Wat zijn de oorzaken van het feit, dat de Commissie slechts beschikt over *summiere* inlichtingen uit België wat betreft de toepassing van de richtlijn van de Raad van 28 mei 1969 inzake de harmonisatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen met betrekking tot de vrijstellingen van omzetbelastingen en accijnzen die bij invoer worden geheven in het internationale reizigersverkeer ⁽¹⁾ (zie het antwoord van de Commissie op schriftelijke vraag nr. 337/69 ⁽²⁾)?

2. In haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 369/69 van de heer Burgbacher ⁽³⁾ zegt de Commissie dat *de diensten van de Commissie* de Regeringen van Frankrijk, België en Luxemburg opmerkzaam hebben gemaakt op de onverenigbaarheid van hun voorschriften inzake het begrip „reiziger” met de bepalingen van genoemde richtlijn. In haar antwoord op

⁽¹⁾ PB nr. L 133 van 4. 6. 1969, blz. 6.

⁽²⁾ PB nr. C 22 van 20. 2. 1970, blz. 2.

⁽³⁾ PB nr. C 20 van 14. 2. 1970, blz. 7.

schriftelijke vraag nr. 337/69 zegt zij in de Nederlandse uitgave dat *de Commissie* hierop de aandacht van de betrokken regeringen heeft gevestigd; in de andere talen daarentegen wordt ook hier gesproken van *de diensten van de Commissie*. Kan de Commissie dit verschil tussen de uitgaven in de officiële talen verklaren? Indien het hier inderdaad *de diensten van de Commissie* betreft, acht de Commissie het dan niet beter dat zij als zodanig en niet via haar diensten over deze aangelegenheid in contact treedt met de desbetreffende regeringen?

3. Waarom heeft de Commissie schriftelijke vraag nr. 369/69 van 28 november 1969 eerder, n.l. per 31 januari 1970, beantwoord dan vraag nr. 337/69 van 31 oktober 1969, die per 11 februari 1970 werd beantwoord, terwijl beide vragen op hetzelfde onderwerp betrekking hadden?

4. Wat is de reactie van de betrokken Lid-Staten geweest op de vaststelling door de Commissie of door de diensten van de Commissie, dat de drie betrokken Lid-Staten hebben gehandeld in strijd met de betrokken richtlijn?

Antwoord

(1 juni 1970)

1. De door de geachte Afgevaardigde bedoelde inlichtingen betroffen niet de toepassing van de richtlijn van de Raad van 28 mei 1969, maar de vóór 4 oktober 1969 geldende Belgische regeling, die nog niet aan communautaire voorschriften was onderworpen. Overigens bevestigt de Commissie in dit verband haar antwoord op schriftelijke vraag nr. 337/69, punten 3 en 5.

2 en 4. Het verschil tussen de Nederlandse versie en de andere versies van het antwoord van de Commissie berust op een onjuiste vertaling. Overeenkomstig de gebruikelijke procedure zijn eerst de diensten van de Commissie in contact getreden met de betreffende regeringen. Daar van de regeringen van

de drie betrokken Lid-Staten geen positief antwoord is ontvangen, onderzoekt de Commissie momenteel of de procedure volgens artikel 169 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap moet worden geopend.

3. Met het beantwoorden van schriftelijke vraag nr. 337/69 van de geachte Afgevaardigde was wat meer tijd gemoeid, omdat inlichtingen moesten worden ingewonnen betreffende de belasting- en douanerechtsvrije invoer uit de Bondsrepubliek in België tijdens de periode vóór 4 oktober 1969, datum waarop de Belgische maatregelen ingevolge de voornoemde richtlijn van de Raad van 28 mei 1969 van kracht werden.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 18/70

van de heer Glinne

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(25 maart 1970)

Betreft: Steun van het E.O.G.F.L. aan slachthuizen

Zeer gaarne zou ik het antwoord van de Commissie vernemen op de volgende vragen:

1. Is het juist dat de toekenning van steun van het E.O.G.F.L. aan slachthuizen onder meer afhankelijk is van eerdere subsidiëring door de regering van de betrokken Lid-Staat?
2. Is het onjuist te menen dat de door het E.O.G.F.L. toegekende steun moet dienen voor planmatige rationalisatie van de vestiging der slachthuizen, en niet voor bevordering van weinig of helemaal niet rendabele exploitatievoorwaarden die op hun beurt in het betrokken gebied aanleiding geven tot sluitingen en hieruit voortvloeiende vergoedingen?
3. Hoeveel aanvragen om steun hebben Belgische slachthuizen tijdens het begrotingsjaar 1969 bij het E.O.G.F.L. ingediend, en op welke data? Kan mij worden medegedeeld wie de aanvragers zijn?
4. Waarom werden alle aanvragen van Belgische particuliere slachthuizen ingewilligd?
5. Waarom werden alle aanvragen van Belgische openbare slachthuizen blijkbaar afgewezen?
6. Van welke aard zijn de voordelen die zowel aan het particuliere slachthuis van Westrozebeke als aan dat van Velzeke werden verleend? Om welke bedragen gaat het en op welke criteria berust de toekenning? Welk aandeel vertegenwoordigen de subsidies van het E.O.G.F.L. in elk van beide gevallen in de modernisering die de hier bedoelde particuliere bedrijven doorvoeren?
7. Van welke aard zijn de voordelen die aan de particuliere slachthuizen werden verleend die te Beerem en te Veurne zullen worden gebouwd? Om welke bedragen gaat het en op welke criteria berust de toekenning? Is het juist dat beide projecten uitgaan van de N.V. Economeat, in welke onderneming, zoals bekend, onder meer ook een Belgische oud-premier belang heeft?
8. Welke motivering hebben de directies van de openbare slachthuizen te Luik en Brussel-Anderlecht voor hun steunaanvragen gegeven? Beseft de Commissie dat de althans schijnbare discriminatie ten nadele van de Belgische openbare slachthuizen veel opzien heeft gebaard?
9. Welk gevolg is gegeven aan de aanvraag om steun die onlangs, in 1970, door het intergemeentelijke slachthuis van Charleroi werd ingediend?

Antwoord

(1 juni 1970)

1. Volgens artikel 18, lid 1, van Verordening nr. 17/64/EEG van de Raad van 5 februari 1964 betreffende de voorwaarden voor het verlenen van bijstand door het Europees Oriëntatie- en Garantiefonds voor de Landbouw⁽¹⁾ wordt voor een bepaald project slechts subsidie verleend door het Fonds, indien de Lid-Staat op wiens grondgebied het project moet worden uitgevoerd deelneemt aan de financiering ervan.

2. Om in aanmerking te komen voor steun uit het Fonds, is verder vereist — zoals reeds werd opge-

merkt in het antwoord op schriftelijke vraag nr. 157/69 van de geachte Afgevaardigde⁽²⁾ — dat het project met name voldoet aan de in de artikelen 14 en 15 van Verordening nr. 17/64/EEG vermelde criteria. Deze criteria impliceren onder andere dat commercialisatie-inrichtingen welke onvoldoende zekerheid bieden voor een duurzaam economisch effect van de beoogde verbetering van de landbouwstructuur niet kunnen worden gesubsidieerd. In het kader van de structuurverbetering is het vaak noodzakelijk verouderde, niet rationele, te kleine of uit een oogpunt van hygiëne tekort schietende inrichtingen te sluiten.

⁽¹⁾ PB nr. 34 van 27. 2. 1964, blz. 586/64.

⁽²⁾ PB nr. C 126 van 2. 10. 1969, blz. 1.

3. Voor 1969 werden twee aanvragen om steun uit het Fonds in verband met de bouw of uitbreiding van slachthuizen ingediend, namelijk

- bouw van een slachthuis voor varkens te Beernem (2e deel), aanvraag ingediend op 30 september 1968;
- bouw van een slachthuis te Veurne, aanvraag ingediend op 10 maart 1969.

4 en 6. Voor de projecten van Belgische particuliere slachthuizen kon een subsidie worden verleend, omdat deze projecten aan alle voorwaarden van Verordening nr. 17/64/EEG beantwoordden.

5 en 8. Twee voor 1967 ingediende projecten betreffende openbare slachthuizen kwamen volgens artikel 20, lid 3, van Verordening nr. 17/64/EEG niet in aanmerking voor een financiële bijdrage uit het Fonds, omdat de Lid-Staat op wiens grondgebied zij

zouden worden uitgevoerd geen gunstig advies had uitgebracht.

7. Het voor 1969 ingediende project inzake het slachthuis te Beernem kan niet door het E.O.G.F.L. worden gesubsidieerd wegens het ontbreken van een gunstig advies van de Belgische Regering.

Het project betreffende het slachthuis te Veurne is nog in behandeling bij de diensten van de Commissie, die dus nog een beslissing ter zake zal nemen.

De projecten voor de slachthuizen te Beernem en te Veurne betreffen niet dezelfde begunstigden. Slechts het slachthuis te Veurne behoort toe aan de N.V. Euromeat, waarvan de statuten zijn bekendgemaakt in het bijvoegsel van het Belgisch Staatsblad van 22 februari 1969.

9. De Commissie heeft geen aanvraag om steun uit het Fonds ontvangen voor een project betreffende het intercommunaal slachthuis van Charleroi.

SCHRIFTELIJKE VRAAG Nr. 63/70

van de heer Vredeling

aan de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(28 april 1970)

Betreft: Versterking van de controle op de nationale toepassing van Gemeenschapsvoorschriften

1. Kan de Commissie een uiteenzetting geven van de oorzaken die hebben geleid tot een miljoenenzwendel met certificaten van oorsprong bij in- en uitvoertransacties van een Nederlandse commissionair, welke zaak onlangs voor de Rotterdamse rechtbank heeft gediend?
2. In hoeverre treft hier het optreden van Nederlandse instanties blaam?
3. In hoeverre valt uit deze zaak lering te trekken voor een eventuele verbetering van de E.E.G.-regelingen terzake?
4. In hoeverre is naar het oordeel van de Commissie hierbij de noodzaak gebleken van een versterking van controle-mogelijkheden door de instellingen van de E.E.G. en met name door de Commissie op de nationale toepassing van Gemeenschapsvoorschriften?

Antwoord

(1 juni 1970)

Het door de geachte Afgevaardigde aan de orde gestelde vraagstuk wordt momenteel grondig door de Commissie onderzocht.

Deze zal niet nalaten de geachte Afgevaardigde op de hoogte te brengen van het resultaat van dit onderzoek.

COMMISSIE

Lijst van adviezen met betrekking tot investeringsprogramma's

(Artikel 54 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Kolen en Staal)

(Zie Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen nr. C 49 van 25 april 1970, blz. 6)

11/70 *Hamburger Stahlwerke GmbH, Hamburg*

- Bouw in de omgeving van Hamburg van een geïntegreerd staalbedrijf, in het bijzonder omvattende een installatie voor directe reductie voor de produktie van pellets, twee elektrische ovens, twee installaties voor continu gieten van knuppels, een gecombineerde draad- en staafstaalwals.

Advies van de Commissie van 2 juni 1970.

12/70 *Rasselstein AG, Neuwied/Rhein*

- Installatie van een tandemwals voor koudgewalst breedband, in het bedrijf te Andernach.

Advies van de Commissie van 2 juni 1970.

13/70 *A.R.B.E.D., Luxemburg*

Investeringsprogramma in hoofdzaak omvattende:

- Installatie van een LD-AC convertor met uitwisselbare convertorbodem en vernieuwing van een blokbaan in het bedrijf te Differdange;
- Installatie van een LD-AC convertor met uitwisselbare convertorbodem en van een draadwalserij in het bedrijf te Burbach.

Advies van de Commissie van 2 juni 1970.

14/70 *Neunkircher Eisenwerk AG, Neunkirchen (Saar)*

- Installatie van een wals voor staafstaal en licht profielstaal.

Advies van de Commissie van 2 juni 1970.

15/70 *Usinor, Parijs*

- Uitbreiding van het bedrijf te Duinkerken hoofdzakelijk omvattende de bouw van een vierde hoogoven, van een tweede oxystaalafabriek en van een installatie voor continu gieten.

Advies van de Commissie van 2 juni 1970.

16/70 *Société Métallurgique Hainaut-Sambre, Couillet*

- Installatie van een tweede sinterband in het bedrijf te Couillet en van een derde LD-AC convertor in het bedrijf te Montignies.

Advies van de Commissie van 2 juni 1970.

HOF VAN JUSTITIE

Beroep, op 15 mei 1970 door C. Almini ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak 19-70)

Op 15 mei 1970 is door C. Almini, wonende te Luxemburg, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. M. Slusny, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, domicilie gekozen hebbende bij Mr. E. Arendt, advocaat te Luxemburg, 34 B/IV, rue Philippe II, bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

- I. — voor zoveel nodig — op voormelde gronden het besluit waarin aan verzoeker zijn post als directeur van het Directoraat Publikaties is ontnomen en waarbij hij, zij het officieus, op de niet nader omschreven post van adviseur, toegevoegd aan de heer Reichling, is tewerkgesteld, nietig te verklaren;
- II. het bij brief van 18 februari 1970 aan verzoeker betekende en op 18 februari 1970 door hem ontvangen besluit der Commissie van 16 februari 1970, waarbij hij om redenen van dienstbelang van zijn ambt is ontheven, nietig te verklaren;
- III. — voor zoveel nodig — de „beschikking” tot instelling van het Bureau voor Officiële Publikaties, en met name artikel 5 van die „beschikking”, nietig te verklaren;

IV. *subsidiar:*

te verstaan dat de wederpartij een drievoudige dienstfout heeft begaan, daarin bestaande dat:

- zij verzoeker in een bijzonder moeilijke positie heeft gebracht door hem te benoemen tot directeur van het Directoraat Publikaties, zonder hem van de ware stand van zaken op de hoogte te brengen en zeer wel wetende dat die benoeming werd gedaan onder de ontbindende — en bijna terstond intredende — voorwaarde van oprichting van het Bureau voor Officiële Publikaties;
- zij hem ontijdig van zijn ambt heeft ontheven in dier voege dat hij niet de mogelijkheid had naar aanleiding van de sub factis (nr. 14) bedoelde kennisgevingen van vacatures te solliciteren — ook al behoefde hij zulks niet te doen en zou hij daartoe slechts overgaan tot bewaring van recht —;
- de benoeming van de directeur Personeelszaken op zodanige wijze is geschied dat hij geen gelegenheid heeft gehad zijn geschiktheid voor die post te bewijzen;

de Commissie tot betaling van schadevergoeding en in de kosten van het geding te veroordelen;

meer subsidiar:

aan de Commissie te gelasten de in het verzoekschrift onder de rubriek „bewijsmiddelen” genoemde stukken over te leggen.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, gedaan bij beschikking van het Finanzgericht Baden-Württemberg — Ite Senaat —, in de belastingzaak Transports Lesage & Cie tegen Hauptzollamt Freiburg

(Zaak 20-70)

Het Finanzgericht Baden-Württemberg — Außensenate Freiburg —, Ite Senaat, heeft bij beschikking van 29 april 1970, ingekomen ter Griffie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen op 19 mei 1970 en genomen in de belastingzaak Transports Lesage & Cie te Mulhouse (Frankrijk) tegen Hauptzollamt Freiburg, ten deze vertegenwoordigd door het Finanzamt Freiburg I, het Hof van Justitie verzocht om bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak te doen inzake de navolgende vragen:

- a) verbiedt artikel 4 van de harmonisatiebeschikking van de Ministerraad der E.E.G. van 13 mei 1965 juncto artikel 1 van de eerste richtlijn inzake de omzetbelasting van 11 april 1967 een Lid-Staat, die het gehele stelsel van belastingheffing op de toegevoegde waarde op zijn rechtsgebied in werking heeft doen treden en de specifieke belastingen op het vervoer heeft afgeschaft, zodanige belastingen vóór 1 januari 1970 wederom in te voeren wanneer op dat tijdstip nog niet alle Lid-Staten deze maatregelen hebben genomen?
- b) is artikel 4 van de harmonisatiebeschikking van de Ministerraad der E.E.G. van 13 mei 1965 juncto artikel 1 van de eerste richtlijn inzake de omzetbelasting van 11 april 1967 in de rechtsbetrekkingen tussen de Lid-Staten en particulieren rechtstreeks bindend en doet het voor de aan de markt deelnemende burgers individuele en door de nationale rechter te eerbiedigen rechten ontstaan?
- c) is de Duitse belasting op het goederenvervoer over de weg (Straßengüterverkehrssteuergesetz van 28 december 1968, BGBl. 1968 I, blz. 1461), welke niet naar de tegenprestatie, doch naar de ritprestatie (produkt van het gewicht der vervoerde goederen en de afstand waarover het vervoer plaatsvindt — tonkilometers) wordt berekend, als een specifieke belasting in de zin van artikel 4 van 's Raads harmonisatiebeschikking van 13 mei 1965 te beschouwen?

Beroep, op 19 mei 1970 door E. Rittweger ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak 21-70)

Op 19 mei 1970 is door mejuffrouw E. Rittweger, vertegenwoordigd door — en woonplaats kiezende bij — mr. V. Biel, advocaat bij de Cour Supérieure de Justice te Luxemburg, 71, rue des Glacis, bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

haar in haar beroep, dat aan de vormvereisten voldoet en tijdig is ingesteld, ontvanke-lijk te verklaren;

het gegrond te verklaren;

en mitsdien:

1. de op 2 april 1970 aan verzoekster betekende kennisgeving van afwijzing harer klacht ingevolge artikel 90 van het Statuut van nul en gener waarde te verklaren;
2. te verstaan dat het besluit tot bevordering van de heer Lench naar de blijkens kennisgeving COM 102/69 vacante post van reviseur onwettig is en dat besluit mitsdien nietig en van onwaarde te verklaren;

de instellingen, waarvan de bestreden handelingen zijn uitgegaan, te veroordelen alle maatregelen te nemen waartoe 's Hofs arrest aanleiding zal geven;

te verstaan dat de Commissie, althans de Europese Gemeenschappen, de kosten van het geding zal (zullen) hebben te dragen;

verzoekster akte te verlenen dat zij zich voorbehoudt zich in de loop van het geding desgeraden van alle middelen — feitelijk of rechtens — te bedienen;

haar voorts akte te verlenen dat zij zich voorbehoudt van verweerster overlegging te verlangen van alle bewijsstukken, documenten, sollicitaties en dossiers met behulp van welke de Commissie zich voorstelt de juistheid te bewijzen van de stelling, vervat in alinea 3 van de brief houdende afwijzing van verzoeksters klacht, volgens welke bij een nauwgezet onderzoek der sollicitaties was gebleken dat de kandidaat op wie men zijn keuze had bepaald, het meest voor benoeming in aanmerking kwam.

Beroep van de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen de Raad van de Europese Gemeenschappen

(Zaak 22-70)

Op 13 mei 1970 is door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door G. Olivier, adjunct-directeur-generaal van de Juridische Dienst der Commissie, als gemachtigde, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg, 4, Boulevard Royal, bij E. Reuter, juridisch adviseur der Commissie, bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen beroep ingesteld tegen de Raad van de Europese Gemeenschappen.

Verzoekster concludeert dat het den Hove behage:

's Raads handeling van 20 maart 1970 betreffende de onderhandelingen voorafgaande aan de Europese Overeenkomst nopens de arbeidsvoorwaarden voor de bemanningen van motorrijtuigen in het internationale vervoer over de weg (A.E.T.R.) en het sluiten dier overeenkomst door de Lid-Staten — nietig te verklaren met alle rechtsgevolgen vandien.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, gedaan bij beschikking van het Finanzgericht Düsseldorf — IIIe Senaat — in de zaak van E. Haselhorst tegen het Finanzamt Düsseldorf-Altstadt

(Zaak 23-70)

Het Finanzgericht Düsseldorf, IIIe Senaat, heeft bij beschikking van 20 mei 1970, ingekomen ter Griffie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen op 25 mei 1970 en genomen in de zaak van E. Haselhorst, vervoersondernemer te Düsseldorf-Hafen, tegen het Finanzamt Düsseldorf-Altstadt, het Hof van Justitie verzocht bij wege van prejudiciële beslissing uitspraak te doen inzake de navolgende vragen:

1. Is artikel 4 van de beschikking van de Ministerraad der E.E.G. van 13 mei 1965 met betrekking tot de harmonisatie van bepaalde voorschriften die van invloed zijn op de mededinging in het vervoer per spoor, over de weg en over de binnenwateren (65/271/EEG — PB nr. 88 van 24 mei 1965) juncto artikel 1 van de eerste richtlijn van de Raad van 11 april 1967 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting (67/227/EEG — PB nr. 71 van 14 april 1967) — c.q. junctis voorschriften van het E.E.G.-Verdrag (artikel 5, alinea 2, 74, 80) — in de rechtsbetrekkingen tussen de Lid-Staten en particulieren rechtstreeks bindend en doen deze voorschriften voor particulieren individuele en door de nationale rechter te eerbiedigen rechten ontstaan?
2. Verbiedt artikel 4 van de beschikking van de Ministerraad der E.E.G. van 13 mei 1965 juncto artikel 1 van de eerste richtlijn van de Ministerraad van 11 april 1967 — c.q. junctis voorschriften van het E.E.G.-Verdrag (artikel 5, alinea 2, 74, 80) — een Lid-Staat die het gemeenschappelijk stelsel van belastingheffing op de toegevoegde waarde op zijn rechtsgebied in werking heeft doen treden en de specifieke belastingen op het goederenvervoer heeft afgeschaft, reeds vóór 1 januari 1970 — tijdstip waarop nog niet alle Lid-Staten deze maatregelen hebben genomen — specifieke belastingen welke in plaats van omzetbelasting op het goederenverkeer worden geheven, in te voeren?
3. Is de Duitse Straßengüterverkehrssteuer (Bundesgesetzblatt 1968, I, blz. 1461) waarin een werkzaamheid en niet wederzijds geleverde prestaties criterium voor de belastingheffing zijn en de ritprestatie, doch niet vergoeding ener prestatie grondslag is, een specifieke belasting in de zin van artikel 4 van de beschikking van de Ministerraad der E.E.G. van 13 mei 1965?

Beroep, op 26 mei 1970 door H. Otto ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak 24-70)

Op 26 mei 1970 is door H. Otto, reviseur, wonende te Brussel, 127, rue de la Cambre, vertegenwoordigd en bijgestaan door Mr. M. Slusny, advocaat bij het Hof van Beroep te Brussel, wonende aldaar 272, avenue Brugmann, domicilie gekozen hebbende bij Mr. E. Arendt, advocaat bij het Hof van Beroep te Luxemburg, Centre Louigny, rue Philippe II 34/B te Luxemburg, bij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen beroep ingesteld tegen de Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

op de in het verzoekschrift omschreven gronden het besluit van het Directoraat-Generaal Personeel en Administratie d.d. 21 januari 1970, houdende afwijzing van zijn verzoek tot wijziging van zijn plaats van herkomst, nietig te verklaren;

het door de Commissie op verzoekers klacht van 27 januari 1970 implicite gegeven afwijzende besluit nietig te verklaren;

te verklaren voor recht dat Westerland de plaats van herkomst van verzoeker is;

aan de Commissie overlegging te gelasten van de nota's vermeld in de rubriek „bewijsmiddelen”;

de Commissie tot een door het Hof vast te stellen vergoeding van schaden en interesten te veroordelen.

II

(Vorbereidende besluiten)

COMMISSIE

Voorstel voor een Verordening (EEG) van de Raad betreffende de bereiding van en de handel in honing

(Door de Commissie bij de Raad ingediend op 9 maart 1970)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 43,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement,

Overwegende dat in de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van de Lid-Staten het begrip honing wordt omschreven, de verschillende honingsorten worden bepaald en de vereiste kenmerken alsmede de aanduidingsvoorschriften ten aanzien van verpakkingen of etiketten worden vastgesteld;

Overwegende dat de thans bestaande verschillen tussen deze wetgevingen het vrije verkeer van dit produkt belemmeren en voor de producenten ongelijke concurrentievoorwaarden kunnen scheppen;

Overwegende dat het derhalve noodzakelijk is voor de Gemeenschap het begrip honing te omschrijven, de verschillende soorten honing te bepalen welke onder de daarvoor passende naam in de handel kunnen worden gebracht, de algemene en bijzondere kenmerken van de samenstelling te bepalen en de belangrijkste aanduidingsvoorschriften vast te stellen;

Overwegende dat de vaststelling van de voorschriften voor de bemonstering en de bepaling van de analysemethoden voor de controle op de samenstelling van de honing uitvoeringsmaatregelen zijn van technische aard waarvan de vaststelling aan de Commissie dient te worden toevertrouwd om de procedure te vereenvoudigen en te bespoedigen;

Overwegende dat in alle gevallen waarin de Raad de Commissie bevoegdheden verleent voor de uitvoering van de voorschriften op het gebied van levensmidde-

len, in een procedure dient te worden voorzien waarbij een nauwe samenwerking tussen de Lid-Staten en de Commissie in het bij besluit van de Raad van 13 november 1969 ⁽¹⁾ ingestelde Permanent Comité voor levensmiddelen tot stand wordt gebracht,

HEEFT DE VOLGENDE VERORDENING VASTGESTELD:

Artikel 1

1. In deze verordening wordt verstaan onder honing het meer of minder gekleurde, vloeibare, dikke of gekristalliseerde voedingsmiddel, dat door tamme honingbijen (*apis mellifica*) wordt bereid uit nectar van bloemen of uitscheidingsprodukten die van levende plantedelen afkomstig zijn of zich daarop bevinden, welke grondstof door deze bijen wordt ingezameld, verwerkt en met eigen specifieke stoffen vermengd en ten slotte in de raten van de bijenkorven opgeslagen.

2. De voornaamste honingsorten zijn:

a) *volgens de oorsprong:*

nectarhoning: honing die hoofdzakelijk afkomstig is van de nectariën of honingklieren van bloemen;

honingdauwhoning: honing die hoofdzakelijk wordt bereid uit de uitscheidingsprodukten welke van levende plantedelen afkomstig zijn of zich daarop bevinden; de kleur varieert van lichtbruin of groenachtig bruin tot bijna zwart;

⁽¹⁾ PB nr. L 291 van 19. 11. 1969, blz. 9.

b) *volgens de wijze van bereiding:*

raathoning: honing die door de bijen is opgeslagen in gesloten cellen van nieuwe raten zonder broed, en die verkocht wordt in raten, al dan niet in hun geheel;

slingerhoning: honing verkregen door centrifugeren van geopende raten zonder broed;

pershoning: honing verkregen door samenpersen van raten zonder broed, al dan niet bij matige verwarming.

Artikel 2

1. De benaming „honing” mag alleen worden gebruikt voor het in artikel 1, lid 1, omschreven produkt en zij moet in de handel worden gebruikt voor de aanduiding van dat produkt.

2. De in artikel 1, lid 2, bedoelde benamingen mogen alleen worden gebruikt voor de aldaar omschreven produkten.

Artikel 3

1. Honing die in de handel wordt gebracht, moet de in de bijlage genoemde samenstelling hebben.

2. Hij mag bovendien

- a) geen vreemde bestanddelen bevatten zoals schimmels, insecten en delen van insecten, broed en zandkorrels;
- b) geen vreemde smaak of reuk hebben;
- c) geen begin van gisting vertonen noch in gisting zijn;
- d) niet op zodanige wijze verwarmd worden dat de natuurlijke enzymen worden vernietigd of in aanzienlijke mate inactief gemaakt;
- e) geen artificieel gewijzigd zuurgehalte hebben.

3. Onder de benaming „bakkershoning” of „industriehoning” mag evenwel honing in de handel worden gebracht die de in het vorige lid, sub b), c) en d), bedoelde gebreken vertoont of waarvan de diastase-index en het gehalte aan hydroxymethylfurfurol niet overeenkomt met de in de bijlage omschreven samenstelling.

Artikel 4

Honing in verpakkingen met een inhoud van meer dan 50 gram mag uitsluitend met de volgende nettogewichten in de handel worden gebracht: 250 gram, 500 gram en veelvouden van 500 gram.

Artikel 5

1. Onverminderd de maatregelen die door de Gemeenschap op het gebied van de aanduiding van levensmiddelen moeten worden getroffen, mag honing slechts in het handelsverkeer gebracht worden, wanneer op de recipiënten of op de etiketten goed zichtbaar, duidelijk leesbaar en onuitwisbaar de hiernavolgende vermeldingen zijn aangebracht:

- a) de benaming „honing” of een van de in artikel 3, lid 3, bedoelde benamingen;
- b) het nettogewicht, uitgedrukt in gram of kilogram;
- c) de naam of de firma en het adres of de maatschappelijke zetel van de producent, van de verpakker of van een verkoper, met dien verstande dat de genoemde persoon op het grondgebied van de Gemeenschap moet zijn gevestigd;
- d) de naam van het land van oorsprong voor produkten van herkomst uit derde landen; voor mengsels van honing uit een derde land met honing uit de Gemeenschap of van een andere oorsprong, de vermelding „niet uit de Gemeenschap”.

2. De benaming „honing” bedoeld in lid 1, sub a), mag slechts worden aangevuld met:

- a) een verwijzing naar de oorsprong (bloemen of planten), indien een aanzienlijk deel van het produkt werkelijk van de aangegeven oorsprong afkomstig is en daarvan de organoleptische en microstructurele eigenschappen heeft;
- b) een geografische of topografische aanduiding, indien het produkt volledig van het aangegeven gebied afkomstig is.

3. Indien de honing in recipiënten met een nettogewicht van meer dan 10 kg verpakt is en niet in de kleinhandel verkocht wordt, moeten de in lid 1, sub b) tot en met d), bedoelde gegevens slechts op de rekeningen of de begeleidende documenten worden vermeld.

4. De Lid-Staten kunnen de handel in honing verbieden wanneer de in lid 1, sub a), en in lid 2 bedoelde aanduidingen niet in de officiële taal (talen) van hun land voorkomen op de recipiënt of het etiket.

Artikel 6

De wijze van bemonstering en de analysemethoden voor de controle op de samenstelling en de kenmerken van de honing worden volgens de procedure van artikel 7 vastgesteld.

Artikel 7

1. Wanneer wordt verwezen naar de in dit artikel omschreven procedure leidt de voorzitter van het Permanent Comité voor levensmiddelen — hierna het „Comité” genoemd — deze procedure bij het Comité in, hetzij op eigen initiatief, hetzij op verzoek van de vertegenwoordiger van een Lid-Staat.

2. De vertegenwoordiger van de Commissie dient een ontwerp in van de te nemen maatregelen. Het Comité brengt over dit ontwerp advies uit binnen een termijn die de voorzitter kan vaststellen naar gelang van de urgentie van het betrokken vraagstuk. Het Comité spreekt zich uit met een meerderheid van twaalf stemmen, waarbij de stemmen van de Lid-Staten gewogen worden overeenkomstig het bepaalde in artikel 148, lid 2, van het Verdrag. De voorzitter neemt geen deel aan de stemming.

3. a) De Commissie stelt de overwogen maatregelen vast wanneer deze in overeenstemming zijn met het advies van het Comité;
- b) Wanneer de overwogen maatregelen niet in overeenstemming zijn met het advies van het Comité of wanneer geen advies werd uitgebracht, dient de Commissie onverwijld bij de Raad een voorstel in voor de te nemen maatregelen. De Raad neemt een besluit met gekwalificeerde meerderheid van stemmen;

- c) Wanneer de Raad na het verstrijken van een termijn van drie maanden na de indiening van het voorstel door de Commissie geen besluit genomen heeft, worden de voorgestelde maatregelen door de Commissie vastgesteld.

Artikel 8

Deze verordening is niet van toepassing op produkten die zijn bestemd om uit de Gemeenschap te worden uitgevoerd.

Artikel 9

1. Deze verordening is met ingang van 1 juli 1970 van toepassing.

2. Na de inwerkingtreding van deze verordening dragen de Lid-Staten er zorg voor dat de Commissie van alle latere ontwerpen voor belangrijke wettelijke of bestuursrechtelijke bepalingen, die zij voornemens zijn vast te stellen op het gebied waarop deze verordening betrekking heeft, tijdig in kennis wordt gesteld opdat de Commissie zich ter zake zou kunnen uitspreken.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staat.

*BIJLAGE***SAMENSTELLING VAN HONING**

1. **Schijnbaar gehalte aan reducerende suiker, uitgedrukt in invertsuiker:**
 - nectarhoning niet minder dan 65 %
 - honingdauwhoning, alleen of gemengd met nectarhoning niet minder dan 60 %
2. **Vochtgehalte**
 - algemeen niet meer dan 21 %
 - heidehoning (*Calluna*) en klaverhoning (*trifolium sp.*) niet meer dan 23 %
3. **Schijnbaar saccharosegehalte**
 - algemeen niet meer dan 5 %
 - honingdauwhoning, alleen of gemengd met nectarhoning; acaciahoning, lavendelhoning en honing van *Banksia menziesii* niet meer dan 10 %
4. **Gehalte aan niet in water oplosbare stoffen**
 - algemeen niet meer dan 0,1 %
 - pershoning niet meer dan 0,5 %
5. **Gehalte aan minerale stoffen (as)**
 - algemeen niet meer dan 0,6 %
 - honingdauwhoning, alleen of gemengd met nectarhoning niet meer dan 0,1 %

6. Zuurgehalte	niet meer dan
40 milliëquivalenten per kg
7. Diastase-index en gehalte aan hydroxymethylfurfurol (HMF) —
bepaald na behandeling en menging	
a) <i>Diastase-index (Göthe-schaal)</i>	
— algemeen	niet minder dan 8
— honing met een gering natuurlijk enzymegehalte
(bijvoorbeeld honing van citrusvruchten) en een
HMF-gehalte van niet meer dan 15 mg/kg	niet minder dan 3
b) <i>HMF</i>	niet meer dan 40 mg/kg
(onder voorbehoud van het
bepaalde sub a), tweede
streepje).

Voorstel voor een richtlijn van de Raad met betrekking tot de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake de exploitatie en het in de handel brengen van natuurlijke minerale wateren

(Door de Commissie bij de Raad ingediend op 11 mei 1970)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,

Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op artikel 100,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Overwegende dat de wetten van de Lid-Staten de natuurlijke minerale wateren definiëren; dat twee definities daarvan in de Gemeenschap worden gebruikt; dat die wetten de voorwaarden vaststellen waaronder de natuurlijke minerale wateren als dusdanig worden erkend en dat ze de exploitatievoorwaarden van de bronnen regelen; dat ze bovendien de bijzondere regels voor commercialisatie van de betrokken wateren voorschrijven;

Overwegende dat de verschillen tussen die wetten het vrije verkeer van de natuurlijke minerale wateren hinderen, waarbij ongelijke concurrentievoorwaarden ontstaan en daardoor een rechtstreekse invloed hebben op de oprichting en de werking van de gemeenschappelijke markt;

Overwegende dat in dit geval het opheffen van die belemmeringen kan voortvloeien, enerzijds uit de verplichting van iedere Lid-Staat de commercialisering op zijn grondgebied toe te staan van de natuurlijke minerale wateren die als dusdanig door ieder van de Lid-Staten worden erkend in functie van de ene of de andere van de bovenbedoelde definities, naar gelang

de keuze van die Lid-Staten op dit punt en, anderzijds, door het uitvaardigen van gemeenschappelijke regels, inzonderheid van toepassing op de eisen gesteld op bacteriologisch gebied, de voorwaarden waaronder bijzondere benamingen voor sommige van die minerale wateren mogen worden gebruikt;

Overwegende dat het, totdat een overeenkomst is gesloten tussen de Gemeenschap en de derde landen betreffende de onderlinge erkenning van natuurlijke minerale wateren, gewenst is voorwaarden vast te stellen waaronder soortgelijke uit derde landen ingevoerde producten als natuurlijke minerale wateren in de Gemeenschap kunnen worden toegelaten;

Overwegende dat in belanghebbende wetenschappelijke kringen op het ogenblik een studie wordt gemaakt over de numerieke vaststelling van het totale gehalte aan bacteriën; dat het, in afwachting van de resultaten van deze studie en het onderzoek in hoeverre hiermede in deze richtlijn rekening kan worden gehouden, wenselijk is de bacteriologische staat van een natuurlijk mineraal water, in functie van het vrijwel constante totaalgehalte aan bacteriën bij het ontspringen, te beoordelen;

Overwegende dat men ervoor moet waken dat de natuurlijke minerale wateren in het stadium van de commercialisering de kenmerken behouden die hun erkenning als dusdanig hebben gerechtvaardigd; dat het derhalve gewenst is dat het voor hun verpakking gebruikte vaatwerk is voorzien van geschikte sluitinrichtingen;

Overwegende dat het, onverminderd het aannemen van gemeenschappelijke voorschriften, wenselijk is bepalingen te voorzien om te voorkomen dat de na-

tionale bepalingen inzake de voedingshygiëne, de materialen die in aanraking komen met levensmiddelen, de inhoud van de bottelvaten, alsook het etiketteren, belemmeringen kunnen vormen voor het vrije verkeer van natuurlijke minerale wateren;

Overwegende dat de vaststelling van de modaliteiten met betrekking tot het nemen van monsters en de analysemethoden ter controle van de samenstelling van de natuurlijke minerale wateren een toepassingsmaatregel is van technische aard en dat het behoort er de aanvaarding van toe te vertrouwen aan de Commissie met het oog op de vereenvoudiging en de versnelling van de procedure;

Overwegende dat in alle gevallen waarbij de Raad aan de Commissie bevoegdheden verleent voor de tenuitvoerlegging van de regels, vastgesteld op het gebied van de waren die voor de menselijke voeding zijn bestemd, het wenselijk is te voorzien in een procedure waarbij een nauwe samenwerking wordt ingesteld tussen de Lid-Staten en de Commissie in het Permanent Comité voor levensmiddelen dat is ingesteld bij besluit van de Raad de dato 13 november 1969 nr. 69/414/EEG,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

1. Deze richtlijn heeft betrekking op wateren gewonnen uit de bodem van een Lid-Staat welke door de verantwoordelijke autoriteit voor de Volksgezondheid van deze Lid-Staat worden erkend als natuurlijke minerale wateren beantwoordend aan de bepalingen van bijlage I, lid 1.

2. Deze richtlijn heeft eveneens betrekking op wateren gewonnen uit de bodem van een derde land, ingevoerd in de Gemeenschap en die door de verantwoordelijke autoriteit voor de Volksgezondheid van een Lid-Staat als natuurlijke minerale wateren zijn erkend.

De in voorgaande alinea bedoelde wateren kunnen slechts worden erkend indien de hiertoe bevoegde autoriteit in het land van winning heeft verklaard dat zij overeenkomen met de bepalingen van bijlage I, lid 1, en dat is overgegaan tot de permanente controle van de toepassing der bepalingen van bijlage II, lid 2.

De geldigheidsduur van de in voorgaande alinea bedoelde waarmerking mag niet meer dan twee jaar bedragen. Indien de waarmerking voor het einde van deze periode wordt vernieuwd, behoeft niet opnieuw tot de in lid 2, eerste alinea, bedoelde erkenning te worden overgegaan.

3. Iedere Lid-Staat deelt aan de Commissie de gevallen mede waarin werd overgegaan tot de bij de leden 1 en 2 bedoelde erkenning of tot intrekking van deze. De lijst van de als dusdanig erkende natuurlijke minerale wateren wordt gepubliceerd in het *Publikatieblad van de Europese Gemeenschappen*.

Artikel 2

De Lid-Staten nemen alle nuttige maatregelen opdat de in artikel 1 bedoelde wateren slechts als natuurlijke minerale wateren in de handel mogen worden gebracht indien zij aan de bepalingen van deze richtlijn en haar bijlagen beantwoorden.

Artikel 3

Natuurlijke minerale wateren moeten in overeenstemming met de in bijlage II vermelde voorschriften worden geëxploiteerd en verpakt.

Artikel 4

1. Een natuurlijk mineraal water zoals het bij het ontspringen voorkomt mag aan geen enkele andere behandeling of toevoeging worden onderworpen dan:

- a) de afscheiding van labiele elementen door filtreren of afschenken, voor zover deze behandelingen niet tot gevolg hebben de samenstelling van de natuurlijke minerale wateren te veranderen wat de essentiële bestanddelen betreft die ze hun eigenschappen geven;
- b) het inbrengen van koolzuurgas onder de bij lid 2 van Bijlage I van deze richtlijn bepaalde voorwaarden.

2. De bepalingen van lid 1 vormen geen beletsel voor het gebruik van een natuurlijk mineraal water voor de vervaardiging van alcoholvrije frisdranken.

Artikel 5

1. Het totale gehalte aan bacteriën bij het ontspringen van een natuurlijk mineraal water moet vrijwel constant zijn.

2. Een natuurlijk mineraal water moet vrij zijn van:

- a) pathogene parasieten en micro-organismen,
- b) *escherichia coli* of andere coliforme bacteriën en *streptococcus faecalis*, in 250 ml onderzocht monster,
- c) van sulfietreducerende sporenvormende anaerobe bacteriën in 50 ml onderzocht monster.

Artikel 6

Het vaatwerk dat voor de verpakking van natuurlijke minerale wateren wordt gebruikt, moet geschikt zijn om de goede bewaring van deze wateren te verzekeren en moet voorzien zijn van een sluitinrichting die erop berekend is om iedere mogelijkheid van verval-sing of besmetting te voorkomen.

Artikel 7

De etiketten of opschriften aangebracht op het vaatwerk waarin natuurlijke minerale wateren ten verkoop worden aangeboden, moeten de volgende goed zichtbare, duidelijk leesbare en onuitwisbare aanduidingen bevatten:

- a) de benaming „natuurlijk mineraal water” of, indien het een in lid 2 van bijlage I omschreven gashoudend mineraal water betreft, één der drie benamingen „natuurlijk gashoudend mineraal water”, „met brongas versterkt natuurlijk mineraal water”, „natuurlijk mineraal water waaraan koolzuurgas is toegevoegd”, naar gelang van het geval;
- b) voor de natuurlijke minerale wateren die decantatie hebben ondergaan, de vermelding „gedecanteerd”;
- c) de plaats waar de bron wordt geëxploiteerd en de naam ervan;
- d) het volume, uitgedrukt in liters of gedeelten van liters;
- e) de naam of firmanaam en het adres of de maatschappelijke zetel van de exploitant of, indien het een uit derde landen ingevoerd mineraal water betreft, van een verkoper, beiden gevestigd in de Gemeenschap.

Artikel 8

1. De naam van een plaats, een gehucht of een vlek mag slechts bij een merk worden gebruikt, indien het natuurlijke minerale water waarop de naam betrekking heeft op de door dit merk aangeduide plaats gewonnen is.

2. Het in de handel brengen onder verschillende merken van een natuurlijk mineraal water afkomstig van een zelfde bron is verboden.

3. Indien de etiketten of opschriften aangebracht op de recipiënten waarin de natuurlijke minerale wateren ten verkoop worden aangeboden een ander merk aanduiden dan de naam van de bron of van zijn plaats van exploitatie, moet dit merk zijn aangegeleid met lettertekens waarvan de hoogte en de breedte van de grootste hiervan niet een kwart overschrijdt

van het kleinste letterteken dat gebruikt is voor de in artikel 7, sub c), bedoelde aanduidingen.

De bepalingen van voorgaande alinea zijn van toepassing, mutatis mutandis en in dezelfde geest wat betreft de aan het merk gegeven belangrijkheid, met betrekking tot de in artikel 7, sub c), bedoelde aanduidingen, in de publiciteit in welke vorm ook van natuurlijke minerale wateren.

Artikel 9

Het is verboden, zowel op de verpakkingen of etiketten als in de reclame, in welke vorm dan ook, gebruik te maken van aanwijzingen, benamingen, merken, beelden en andere al of niet figuratieve tekenen, die:

- a) doen vermoeden dat het betrokken natuurlijk mineraal water kenmerken bezit die het in werkelijkheid niet heeft, inzonderheid inzake de oorsprong, de datum van exploitatievergunning, de resultaten van analyses of aan echtheidswaarborg analoge referenties, alsook de gezondheid bevorderende eigenschappen;
- b) wanneer het een drinkwater betreft, dat niet aan de bepalingen van bijlage I, lid 1, voldoet, verwarring kunnen doen ontstaan met natuurlijk mineraal water.

Artikel 10

De Lid-Staten mogen niet om redenen betreffende de eigenschappen, de samenstelling, de exploitatievoorwaarden en de etikettering, de handel van de natuurlijke minerale wateren verbieden of belemmeren indien deze beantwoorden aan de bepalingen van deze richtlijn en haar bijlagen.

Evenmin mogen zij het in de handel brengen van uit de Gemeenschap afkomstige natuurlijke minerale wateren verbieden of belemmeren om redenen betreffende het voor de verpakking hiervan gebruikte vaatwerk indien dit in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen van de Lid-Staat van oorsprong.

De Lid-Staten mogen evenwel verlangen dat de in artikel 7, lid 1, sub a) en b), bedoelde aanduidingen in hun nationale talen worden aangebracht.

Artikel 11

De modaliteiten met betrekking tot het nemen van monsters en de analysemethoden die nodig zijn voor de controle van de in artikel 5 bedoelde bacteriologische kenmerkende eigenschappen en de in bijlage I, lid 1, sub b), bedoelde samenstellingseigenschappen worden volgens de in artikel 12 voorziene werkwijze bepaald.

Artikel 12

1. Indien naar de in dit artikel omschreven procedure wordt verwezen, wordt de kwestie voorgelegd aan het bij beschikking van de Raad nr. 69/414/EEG van 13 november 1969 ingestelde Comité Voedingsmiddelen, hierna het „Comité” genoemd, en wel door zijn voorzitter, hetzij op diens eigen initiatief, hetzij op verzoek van de vertegenwoordiger van een Lid-Staat.

2. De vertegenwoordiger van de Commissie dient een ontwerp van de te nemen maatregelen in. Het Comité brengt over deze maatregelen advies uit binnen een termijn welke de voorzitter kan vaststellen met inachtneming van de urgentie van de te onderzoeken kwesties. Het Comité spreekt zich uit met een meerderheid van twaalf stemmen, waarbij de stemmen van de Lid-Staten worden gewogen op de in artikel 148, lid 2, van het Verdrag vastgestelde wijze. De voorzitter neemt niet aan de stemming deel.

3. a) De Commissie stelt de maatregelen vast indien zij met het advies van het Comité overeenstemmen.
- b) Indien de beoogde maatregelen niet met het advies van het Comité overeenstemmen of bij gebreke van advies, legt de Commissie onmiddellijk een voorstel aan de Raad voor betreffende de te nemen maatregelen. De Raad besluit met gekwalificeerde meerderheid.

- c) Indien de Raad na drie maanden geen uitspraak heeft gedaan, stelt de Commissie de voorgestelde maatregelen vast.

Artikel 13

Deze richtlijn is niet van toepassing op natuurlijke minerale wateren die voor export naar derde landen zijn bestemd.

Artikel 14

1. De Lid-Staten nemen alle nuttige maatregelen opdat hun wetgeving, gewijzigd overeenkomstig voorgaande bepalingen, met ingang van 1 juli 1971 van toepassing wordt.

2. Zodra deze richtlijn officieel bekend is gemaakt, zorgen de Lid-Staten er bovendien voor de Commissie tijdig op de hoogte te brengen van ieder verder ontwerp van essentiële maatregelen van wetgevende, reglementaire, of administratieve aard die ze overwegen aan te nemen op het gebied dat onder deze richtlijn valt, zodat de Commissie tijdig haar opmerkingen daarover kan maken.

Artikel 15

Deze richtlijn wordt aan de Lid-Staten gestuurd.

*BIJLAGE I***1. Definities**

Men verstaat onder „natuurlijk mineraal water”, in de betekenis van de bepalingen van artikel 5, bacteriologisch gezond water, een watervlak of een onderaardse laag tot oorsprong hebbende, afkomstig van een bron geëxploiteerd door een of meer natuurlijke of geboorde uittredingspunten, en dat:

- a) ofwel wegens zijn bijzondere eigenschappen hoedanigheden heeft die de gezondheid bevorderen;
- b) ofwel per kg aan de oorsprong en na bottelen ten minste 1.000 mg opgeloste zouten of ten minste 250 mg vrij koolzuurgas bevat en gunstige fysiologische eigenschappen bezit.

De samenstelling, de temperatuur en de essentiële kenmerken van het natuurlijke minerale water moeten stabiel blijven binnen het raam van de natuurlijke schommelingen en niet worden gewijzigd door eventuele variaties in het debiet.

Het hierboven omschreven water vormt geen medicijn in de betekenis van de richtlijn van de Raad van 26 januari 1965 betreffende harmonisatie van de wettelijke, reglementaire en administratieve bepalingen voor farmaceutische specialiteiten.

2. Aanvullende kwalificaties met betrekking tot de gashoudende minerale wateren

Gashoudende minerale wateren ontwikkelen aan de oorsprong of na bottelen, spontaan en duidelijk zichtbaar, koolzuurgas onder normale voorwaarden van temperatuur en druk.

De gashoudende minerale wateren zijn ondergebracht in drie categorieën met de volgende gereserveerde benamingen:

- a) „natuurlijk gashoudend mineraal water”, water waarvan het gehalte aan koolzuurgas afkomstig van de bron, na eventuele decantatie en botteling, even groot is als bij het ontspringen, eventueel rekening houdend met het opnieuw inbrengen van een hoeveelheid van hetzelfde watervlak of onderaardse laag afkomstig gas, equivalent met het gas dat tijdens die bewerking is vrijgekomen en onder voorbehoud van de gebruikelijke technische toleranties;
- b) „met brongas versterkt natuurlijk mineraal water”, water waarvan het van hetzelfde watervlak of onderaardse laag afkomstige koolzuurgas, na eventuele decantatie en botteling, hoger ligt dan bij het ontspringen is waargenomen;
- c) „natuurlijk mineraal water waaraan koolzuurgas is toegevoegd”, water waaraan koolzuurgas is toegevoegd dat een andere oorsprong heeft dan het watervlak of onderaardse laag waarvan het afkomstig is.

BIJLAGE II

Exploitatievoorwaarden van de natuurlijke minerale wateren

1. De exploitatie van natuurlijk mineraal water is onderworpen aan een vergunning van de autoriteit die verantwoordelijk is voor de Volksgezondheid in het land van herkomst, na constatering dat het betrokken water beantwoordt aan de bepalingen van lid 1, van bijlage I.
2. De installaties voor de exploitatie moeten zo worden gebouwd dat iedere mogelijkheid van besmetting wordt voorkomen en dat het water de eigenschappen behoudt, naar gelang van zijn kwalificatie, die het op het ogenblik van het ontspringen bezat.

Daartoe en inzonderheid:

- a) moet de bron of het ontspringingspunt tegen gevaar voor verontreiniging worden beschermd;
 - b) de vangen, de toevoerleidingen en de tanks moeten vervaardigd zijn van materiaal dat geschikt is voor water en zo, dat toevoer van alle aan dit water vreemde stoffen wordt verhinderd;
 - c) de exploitatievoorwaarden en inzonderheid de was- en bottelinstallaties moeten voldoen aan de eisen van de hygiëne;
 - d) het transport van natuurlijk mineraal water in iedere beweeglijke verpakking, behalve in de voor de verkoop aan de verbruikers goedgekeurde vaten, is verboden.
3. Wordt tijdens de exploitatie geconstateerd dat het natuurlijke minerale water verontreinigd is en niet voldoet aan de bij artikel 5 bepaalde bacteriologische kenmerken, dan moet de exploitant overwijd de oorzaak van de verontreiniging opheffen, ofwel alle exploitatiebewerkingen, met inbegrip van het bottelen, opschorten tot de oorzaak van de verontreiniging opgeheven is en het water aan de voorschriften van artikel 5 voldoet.
 4. De autoriteit die verantwoordelijk is voor de Volksgezondheid in het land van herkomst gaat over tot periodieke controles van:
 - a) de overeenstemming van het natuurlijke minerale water waarvan de exploitatie onder de in lid 1 van bijlage I genoemde bepalingen is toegestaan;
 - b) de toepassing door de exploitant van de in lid 2 van deze bijlage genoemde bepalingen.

III

(Bekendmakingen)

COMMISSIE

Resultaten van aanbestedingen

Voor de in de bijgaande tabel vermelde aanbestedingen nrs. 828, 853, 854 en 861 heeft de overheid van het betrokken land aan de in de tabel vermelde aannemer(s) gegund:

Aanbesteding nr. 828 (PB nr. C 93 van 19. 7. 1969):

Project nr.	Benaming	Aard van de werken of leveringen (eventueel nr. van het perceel)	Deelnemers	Gegund aan	Bedrag van het contract	Oorsprong (ev. in % van de te leveren goederen)
214.013.23	4e jaarlijkse tranche, hulp aan de produktie (Niger)	Navolgende leveringen: 1. 300 bespuitingsapparaten 2. 70.000 liter emulsie van endrine en DDT 3. 6.000 liter lindane	3	Tecnomat - B.P. 195, 51 Épernay (France)	28.740 FF	Frankrijk
			3	Sofaco B.P. 1216, Abidjan (Côte-d'Ivoire)	26.880.000 CFA Fr.	Frankrijk
			6	Verdugt's 91, Papesteeg, Tiel (Nederland)	16.320 Fl.	Nederland

Aanbesteding nr. 853 (PB nr. C 141 van 30. 10. 1969):

214.013.23	4e jaarlijkse tranche, hulp aan de produktie, structurele verbeteringen (Niger)	Navolgende leveringen: 1. 6 zware vrachtwagens, minimum nuttig laadvermogen 5.000 kg 2. 10 halfzware vrachtwagens, minimum nuttig laadvermogen 2.000 kg	5	Société d'Équipement pour l'Afrique „S.E.A.N.”, B.P. 885, Niamey	16.849.000 CFA Fr.	B.R. Duitsland
			3		20.220.440 CFA Fr.	B.R. Duitsland

Aanbesteding nr. 854 (PB nr. C 142 van 31. 10. 1969):

214.013.20 zie eveneens 215.013.15	3e jaarlijkse tranche, hulp aan de produktie, structurele verbeteringen (Niger)	Navolgende levering: 1. Verschillende meubelen voor 30 coöperaties	4	Sté nigérienne de fabrications métalliques, „Sonifame”, B.P. 502, Niamey	3.050.400 CFA Fr.	Plaatselijk
--	---	---	---	--	-------------------	-------------

Aanbesteding nr. 861 (PB nr. C 153 van 29. 11. 1969):

Project nr.	Benaming	Aard van de werken of leveringen (eventueel nr. van het perceel)	Deelnemers	Gegund aan	Bedrag van het contract	Oorsprong (ev. in % van de te leveren goederen)
214.011.39	5de jaarlijkse tranche, hulp aan de produktie (Mali)	Navolgende leveringen:				
		2. luchtfoto's in de zone Gao	3	J. Castel, 24, Av. Ch. de Gaulle, F - 34 Agde	85.432 FF	Frankrijk
		3. 20 stel kaarten van de streek Ouro-Modi	4	Sofratop, 38, rue de la Chine	2.172.733 Mali Fr.	Frankrijk
		4. 20 stel kaarten van de streek Diouggoles	6	F - 75 Paris 20 ^e	11.669.310 Mali Fr.	Frankrijk

